

Сборник съдебна практика

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (шести състав)

21 юни 2023 година *

„Жалба за отмяна — Околна среда — Делегиран регламент (ЕС) 2022/1214 — Таксономия — Икономически дейности в секторите на изкопаемите газови горива и ядрената енергия — Включване в устойчивите икономически дейности — Член на Парламента — Липса на пряко засягане — Недопустимост“

По дело T-628/22,

René Repasi, с местожителство в Карлсруе (Германия), представляван от H.-G. Kamann, D. Fouquet, avocats, F. Kainer и M. Nettesheim, professeurs,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, представлявана от F. Erlbacher, A. Nijenhuis и G. von Rintelen, в качеството на представители,

ответник,

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав),

състоящ се от: M. J. Costeira, председател, P. Zilgalvis (докладчик) и E. Tichy-Fisslberger, съдии,

секретар: V. Di Bucci,

постанови настоящото

Определение

- 1 С жалбата си, подадена на основание член 263 ДФЕС, René Repasi, жалбоподател, иска отмяната на Делегиран регламент (ЕС) 2022/1214 на Комисията от 9 март 2022 година за изменение на Делегиран регламент (ЕС) 2021/2139 по отношение на икономическите дейности в някои сектори на енергетиката и на Делегиран регламент (ЕС) 2021/2178 по отношение на специфичното публично оповестяване на информация за тези икономически дейности (ОВ L 188, 2022 г., стр. 1, наричан по-нататък „обжалваният регламент“).

* Език на производството: немски.

Обстоятелствата, предхождащи спора

- 2 На 18 юни 2020 г. Европейският парламент и Съветът на Европейския съюз приемат Регламент (ЕС) 2020/852 за създаване на рамка за улесняване на устойчивите инвестиции и за изменение на Регламент (ЕС) 2019/2088 (ОВ L 198, 2020 г., стр. 13), с който се установяват критерии за определяне дали дадена икономическа дейност се квалифицира като екологично устойчива за целите на определяне на степента на екологична устойчивост на дадена инвестиция.
- 3 В член 3 от Регламент 2020/852 се определят критерии за екологична устойчивост на икономическите дейности с оглед на шестте екологични цели, определени в член 9 от Регламента.
- 4 В член 4 от Регламент 2020/852 се предвижда, че държавите членки и Европейският съюз прилагат предвидените в член 3 от въпросния регламент критерии за определяне дали дадена икономическа дейност се квалифицира като екологично устойчива, за целите на която и да е мярка, с която се установяват изисквания към участниците на финансовите пазари или емитентите по отношение на финансовите продукти или облигациите на предприятия, предлагани на пазара като „екологично устойчиви“.
- 5 Съгласно член 9 от Регламент 2020/852 смекчаването на последиците от изменението на климата и адаптирането към това изменение, устойчивото използване и опазването на водните и морските ресурси, преходът към кръгова икономика, предотвратяването и намаляването на замърсяването, както и защитата и възстановяването на биологичното разнообразие и екосистемите представляват екологични цели.
- 6 Освен това съгласно съображение 41 от Регламент 2020/852:
„Освен използването на неутрална по отношение на климата енергия и увеличаването на инвестициите в икономически дейности и сектори, отличаващи се с ниски нива на въглеродни емисии, този преход изисква и значителни намаления на емисиите на парникови газове в други икономически дейности и сектори, за които не съществуват нисковъглеродни алтернативи, осъществими от технологична и икономическа гледна точка. Тези преходни икономически дейности следва да се квалифицират като допринасящи съществено за смекчаване на последиците от изменението на климата, ако техните емисии на парникови газове са значително по-ниски от средните за сектора или отрасъла, ако не възпрепятстват разработването и внедряването на нисковъглеродни алтернативи и ако не водят до обвързване с активи, които са несъвместими с целта за неутралност по отношение на климата предвид икономическия жизнен цикъл на тези активи. Техническите критерии за проверка на тези преходни икономически дейности следва да гарантират, че тези преходни дейности имат надеждна перспектива да станат неутрални по отношение на климата, като техническите критерии следва да бъдат съответно коригирани на редовни интервали“.
- 7 Що се отнася до тези преходни икономически дейности, член 10, параграф 3 от Регламент 2020/852 предвижда, че Европейската комисия приема делегиран акт в съответствие с член 23 от същия регламент, от една страна, за установяване на технически критерии за проверка, за да се определят условията, при които дадена икономическа дейност се квалифицира като допринасяща съществено за смекчаване на последиците от изменението на климата, и от друга страна, за установяване за всяка съответна екологична цел на

технически критерии за проверка, за да се определи дали дадена икономическа дейност, за която са установени технически критерии за проверка, нанася значителни вреди на една или повече от тези цели.

- 8 На 4 юни 2021 г. Комисията приема Делегиран регламент (ЕС) 2021/2139 за допълнение на Регламент (ЕС) 2020/852 на Европейския парламент и на Съвета чрез установяване на техническите критерии за проверка с цел определяне на условията, при които дадена икономическа дейност се квалифицира като допринасяща съществено за смекчаването на изменението на климата или за адаптирането към изменението на климата, и с цел определяне дали тази икономическа дейност не нанася значителни вреди във връзка с постигането на някоя от другите екологични цели (ОВ L 442, 2021 г., стр. 1).
- 9 С Регламент 2021/2139 се установяват технически критерии за проверка, обхващащи редица икономически сектори и дейности, които могат да имат принос за постигане на целите за смекчаване на последиците от изменението на климата и за адаптиране към това изменение. За всяка от тези дейности в него се предвиждат количествени или качествени технически критерии за проверка, които позволяват да се определи дали дейността се квалифицира като допринасяща съществено за постигането на целите за смекчаване на последиците от изменението на климата и за адаптиране към това изменение и не нанася значителни вреди на другите предвидени в Регламент 2020/852 цели.
- 10 На 9 март 2022 г. Комисията приема обжалвания регламент, чиято цел е по-специално да установи технически критерии за проверка за включване на някои дейности в секторите на ядрената енергетика и природния газ в областта на преходните дейности по смисъла на член 10, параграф 2 от Регламент 2020/852.
- 11 Жалбоподателят е член на Европейския парламент.

Искания на страните

- 12 По същество жалбоподателят иска от Общия съд:
 - да отмени обжалвания регламент,
 - да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.
- 13 Комисията иска от Общия съд:
 - да обяви жалбата за недопустима,
 - да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.
- 14 В съображенията си относно възражението за недопустимост жалбоподателят иска възражението за недопустимост да се отхвърли.

От правна страна

- 15 Съгласно член 130, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд по молба на ответника Общият съд може да се произнесе по възражение за недопустимост, без да засяга съществуването на спора. Съгласно член 130, параграф 6 от посочения правилник Общият съд може да реши да започне устната фаза на производството във връзка с това искане.
- 16 В настоящия случай Общият съд счита, че разполага с достатъчно данни от материалите по преписката, и решава да не провежда устна фаза на производството.
- 17 Комисията поддържа, че жалбоподателят не е пряко засегнат от обжалвания регламент.
- 18 По същество Комисията твърди, че предоставянето на жалбоподателя на право на обжалване би противоречало на институционалното равновесие, на демократичния принцип на вземане на решения с мнозинство и на изключването на *actio popularis*.
- 19 Комисията добавя, че не може да се прави позоваване на принципа на правото на ефективна съдебна защита и на зачитането на общите за държавите членки конституционни традиции в подкрепа на признаването на правото на жалбоподателя на обжалване, за да се изтъкне нарушение на прерогативите на Парламента.
- 20 По същество жалбоподателят твърди, че правният статут на член на Парламента му предоставя по силата на правото на Съюза и на принципа на представителната демокрация право на глас и на инициатива, право на участие в надлежна законодателна процедура, процесуални права за спазване на разпоредбите относно компетентността и производството, както и право да защитава демократичните правомощия на Парламента.
- 21 Жалбоподателят подчертава, че признаването на неговата процесуална легитимация като член на Парламента би довело, противно на твърдяното от Комисията, до защита на институционалното равновесие чрез осигуряване на право на обжалване, за да се провери дали изборът на процедура за приемане на даден акт не противоречи на правата на членовете на Парламента, без обаче да се допуска *actio popularis*.
- 22 Така жалбоподателят твърди по същество, че като е приел обжалвания регламент, Комисията е превишила правомощието да приема делегирани актове, предоставено ѝ по силата на член 290 ДФЕС, така че обжалваният регламент нарушава законодателната компетентност на Парламента и следователно правата на жалбоподателя като член на Парламента. От това той прави извод, че трябва да се счита за пряко и лично засегнат от обжалвания регламент.
- 23 В това отношение следва да се припомни, че условие за допустимостта на жалба, подадена на основание член 263, четвърта алинея ДФЕС от физическо или юридическо лице срещу акт, на който то не е адресат, е на това лице да се признае процесуална легитимация, каквато е налице в две хипотези. От една страна, такава жалба може да се подаде, при условие че актът засяга лицето пряко и лично. От друга страна, такава жалба може да подаде жалба срещу подзаконов акт, който не включва мерки за изпълнение, ако актът го засяга пряко (решения от 19 декември 2013 г., *Telefónica/Комисия*, C-274/12 P, EU:C:2013:852, т. 19, и от 13 март 2018 г., *Industrias Químicas del Vallés/Комисия*, C-244/16 P, EU:C:2018:177, т. 39).

- 24 Предвиденото в член 263, четвърта алинея ДФЕС условие дадено физическо или юридическо лице да е пряко засегнато от акта — предмет на обжалване, изисква наличието на два кумулативни критерия, а именно оспорената мярка, от една страна, пряко да поражда последици за правното положение на частноправния субект и от друга страна, да не оставя никакво право на преценка на своите адресати, на които е възложено изпълнението ѝ, тъй като това изпълнение е напълно автоматично и произтича единствено от правната уредба на Съюза, без да се прилагат други правила с опосредяващ характер (вж. в този смисъл решения от 5 май 1998 г., *Glencore Grain/Комисия*, C-404/96 P, EU:C:1998:196, т. 41, и от 6 ноември 2018 г., *Scuola Elementare Maria Montessori/Комисия*, *Комисия/Scuola Elementare Maria Montessori* и *Комисия/Ferracci*, C-622/16 P—C-624/16 P, EU:C:2018:873, т. 42).
- 25 Освен това следва да се припомни, че съгласно член 289 ДФЕС обикновената законодателна процедура се състои в приемането на регламент, директива или решение съвместно от Парламента и Съвета по предложение на Комисията (вж. решение от 14 април 2015 г., *Съвет/Комисия*, C-409/13, EU:C:2015:217, т. 69).
- 26 Освен това от член 290, параграф 1 ДФЕС следва, че законодателен акт може да делегира на Комисията правомощието да приема незаконодателни актове от общ характер, които допълват или изменят определени несъществени елементи на законодателния акт. Съгласно втората алинея от същата разпоредба делегиращият законодателен акт трябва изрично да определя целите, съдържанието, обхвата и продължителността на делегирането. Това изискване предполага, че предоставянето на делегирано правомощие има за цел да се приемат правила, които се вписват в регулаторната рамка, установена с основния законодателен акт (решение от 17 март 2016 г., *Парламент/Комисия*, C-286/14, EU:C:2016:183, т. 30).
- 27 Възможността за делегиране на правомощията, предвидени в член 290 ДФЕС, има за цел да даде възможност на законодателя да се концентрира както върху съществени елементи на дадено законодателство, така и върху несъществени елементи, за които той преценява за уместно да законодателства, като същевременно поверява на Комисията задачата „да допълва“ някои несъществени елементи на приетия законодателен акт или „да изменя“ такива елементи въз основа на дадената ѝ делегация (решение от 17 март 2016 г., *Парламент/Комисия*, C-286/14, EU:C:2016:183, т. 54).
- 28 От това следва, че основните правила в съответната област трябва да се предвидят в основната правна уредба и не могат да бъдат предмет на делегиране (вж. в този смисъл решение от 5 септември 2012 г., *Парламент/Съвет*, C-355/10, EU:C:2012:516, т. 64, и от 10 септември 2015 г., *Парламент/Съвет*, C-363/14, EU:C:2015:579, т. 46).
- 29 Освен това делегираните правомощия във всички случаи трябва да са съобразени със съществени елементи на акта за делегиране и да се вписват в правната уредба, определена от основния законодателен акт (решение от 11 май 2017 г., *Dyson/Комисия*, C-44/16 P, EU:C:2017:357, т. 53).
- 30 В това отношение е важно да се припомни, че от съдебната практика несъмнено е видно, че акт на Парламента, който засяга условията за упражняване на парламентарните задължения на неговите членове, представлява акт, който пряко засяга правното им положение (вж. в този смисъл решения от 29 юни 2004 г., *Front national/Парламент*, C-486/01 P, EU:C:2004:394, т. 35, и от 2 октомври 2001 г., *Martinez и др./Парламент*, T-222/99, T-327/99 и T-329/99, EU:T:2001:242, т. 60—65).

- 31 Тази съдебна практика обаче се отнася до вътрешноорганизационни мерки на Парламента, които пряко засягат неговите членове, и не може да бъде приложена в настоящия случай, в който правата, на които се позовава жалбоподателят като член на Парламента, могат да бъдат засегнати само косвено от твърдяното нарушение на законодателната компетентност на Парламента.
- 32 Дори да се предположи, че при приемането на обжалвания регламент Комисията е превишила правомощието си да приема делегирани актове, предоставено ѝ по силата на член 290 ДФЕС, правата на жалбоподателя, посочени по-горе в точка 20, биха били засегнати само косвено от такова нарушение на законодателната компетентност на Парламента. Всъщност всички права на жалбоподателя, свързани с упражняването на законодателните правомощия на Парламента, са предназначени да бъдат упражнявани само в рамките на вътрешните процедури на Парламента.
- 33 Следователно, противно на твърденията на жалбоподателя, не може да се приеме, че нарушение на прерогативите на Парламента засяга пряко правното положение на неговите членове по смисъла на посочената по-горе в точка 24 съдебна практика.
- 34 Правото на участие в надлежната законодателна процедура, при спазване на разпоредбите относно компетентността и процедурата, за защита на демократичните правомощия на Парламента, както и правото на глас, на инициатива и на участие с оглед на упражняване на политическо влияние, посочени от жалбоподателя, не може да се приеме, че са пряко засегнати от приемането на обжалвания регламент.
- 35 Принципът на представителната демокрация и принципът на правовата държава, на които се позовава жалбоподателят, не могат да поставят под въпрос този извод. Всъщност, както е видно от член 263, втора алинея ДФЕС, Парламентът притежава право на обжалване срещу актовете на правото на Съюза, поради което зачитането на тези принципи се гарантира от системата от способности за защита, предвидена в Договорите.
- 36 По същата причина не може да бъде възприето тълкуването на жалбоподателя, че членовете на Парламента следва да се считат за пряко засегнати от актове, засягащи правилата за компетентност, основните разпоредби на законодателната процедура или актове, представляващи злоупотреба с власт.
- 37 Накрая, тъй като доводите на жалбоподателя, свързани с институционалното равновесие или с правото на правна закрила на малцинството, не доказват, че правното му положение е пряко засегнато от обжалвания регламент, те също трябва да бъдат отхвърлени.
- 38 Доколкото доводите на жалбоподателя трябва да се разбират като приканване на Общия съд да признае специфично право на обжалване на членовете на Парламента, независимо от условията на член 263 ДФЕС и с което се цели да се защитят демократичните правомощия на Парламента и да представлява инструмент за възражение по същество, достатъчно е да се отбележи, че ДФЕС не предвижда такова обжалване и че Общият съд не следва да създава способности за обжалване, които не са предвидени в Договорите (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 25 юли 2002 г., *Unión de Pequeños Agricultores/Съвет*, C-50/00 P, EU: C:2002:462, т. 45).
- 39 Следователно жалбата е недопустима.

- 40 При тези обстоятелства отпада необходимостта от произнасяне по молбата за встъпване, подадена от Френската република на основание член 142, параграф 2 от Процедурния правилник.

По съдебните разноси

- 41 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноси, ако е направено такова искане.
- 42 Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноси в съответствие с искането на Комисията.
- 43 Съгласно член 144, параграф 10 от Процедурния правилник Френската република понася направените от нея съдебни разноси.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (шести състав)

определи:

- 1) Отхвърля жалбата като недопустима.
- 2) Няма основание за произнасяне по молбата за встъпване, подадена от Френската република.
- 3) Жалбоподателят понася освен направените от него съдебни разноси и тези на Европейската комисия.
- 4) Френската република понася направените от нея съдебни разноси.

Съставено в Люксембург на 21 юни 2023 година.

Секретар
V. Di Bucci

Председател
M. J. Costeira